

**EEN MISLUKT HUWELIJKS-
AANZOEK.** DRAMATISCH-COMISCHE
SCHETS DOOR COR Z.

Hik ben ten volle overtuigd, dat de grief die ik tegen mijn zuster, Mina Bartels, heb, volkomen gerechtvaardigd is; en ik geloof dat als ik alles verteld heb, de verstandige lezer het volkomen eens met mij zal zijn. Ik vraag niet om zijn sympathie, want ik ben oud genoeg en, meen ook wijs genoeg, om het zonder dat soort van gevoelens te kunnen stellen.

Het begon met een brief van mijn zuster Mina: of ik mijn nichtje Koba een week of zes bij mij wilde hebben? Nu had ik al meermalen bij mijzelf den wensch geuit, dat het wel aardig zou zijn mijn eenig nichtje eens te logeeren te hebben, en warempel daar deed zich op het onverwachts de gelegenheid voor.

Op iederen anderen tijd van het jaar zou ik oogenblikkelijk naar Gouda getelegrafeerd hebben: „Zend 't nest per ommegeandel!” Want als je acht en veertig bent, en ongetrouwd, met slechts een enkele zuster, en een drietal familieleden uit den negenden graad, nou, dan ga je wel wat gevoelen voor zoo'n jonge twijg aan je familiestam. Maar... er waren omstandigheden, die de komst van mijn nichtje op dat oogenblik minder gewenscht maakten. Ik zal het maar eerlijk bekennen: ik was verliefd! Wäblief?

Neen, niet precies voor de eerste maal, maar ik had heel ernstige intenties. En bovendien, ik was vast besloten mij niet onder mijn duiven te laten schieten door zoo'n windbuil als kapitein Vermaas, notabene een ouwe klaplooper van twee en vijftig jaar. Hoe durfde zoo'n vent nog aan trouwen denken.

Het is mij niet mogelijk u een nauwkeurige beschrijving van de vrouw, die ik liefheb, de weduwe Kroon, te geven. Laat het u genoeg zijn te vernemen, dat ze van middelbare grootte was en naar mijn smaak een knappe vrouw. Nou ja, ze had eenige rimpels onder de oogen, maar is dat te verwonderen bij een vrouw, die vijftien of zestien jaar gebonden is geweest aan een onmogelijken kerel van een echtgenoot, die op het laatst van zijn leven eigenlijk pas een goed ding deed, namelijk: er uit te stappen? Tot zijn verontschuldiging moet ik nog opmerken, dat hij de zijde van zijn vrouw niet verliet, alvorens haar een flink fortuin te hebben nagelaten, als compensatie voor de minder gelukkige huwelijksperiode.

Het was, zooals gezegd, een groote erfenis. Ik heb het testament gezien; ze liet het mij lezen met tranen in de oogen. Daarmede, met de tranen namelijk, veroverde zij mijn hart.

Het was natuurlijk een goed voortteeken dat zoo'n charmante vrouw — ze is pas zeven en dertig — de buitenpaats „Nora” kocht, die in de nabijheid van de mijne gelegen is. Ik ben geen fatalist, maar een man kan toch niet helpen dat hij het als een voortteeken gaat beschouwen als zulk een verleidelijk wezen je buurvrouw wordt. Natuurlijk hadden we spoedig kennis met elkander gemaakt en we waren al heel goede vrienden geworden, toen Mina mij den brief schreef betreffende mijn nichtje Koba.

De lezer zal dadelijk het onaangename van het geval begrijpen. Koba was twaalf jaar of daaromtrent en voor haar leeftijd vrij bij-de-hand. Ik wil niets van haar opvoeding zeggen, maar ik twijfelde niet of daar ontbrak wel een en ander aan. Nu mocht ik toch het gevaar niet loopen, mevrouw Kroon in kennis te brengen met een kind, dat den neus optrekt of op haar nagels bijt.

Voordat ik evenwel tot het besluit gekomen was haar af te schrijven, ontving ik van mijn zuster een tweeden brief, waarin ze me mededeelde dat ze mijn nichtje al naar me toegezonden had, overtuigd dat ik haar met vreugde zou ontvangen. Ze had haar op den trein gedaan, aan de hoede van den conducteur aanbevolen en verzocht mij nu haar aan het station, af te halen.

Ik aanvaardde dus, in vredesnaam, de mij opgelegde taak. Mijn nichtje was eerst een beetje verlegen en antwoordde niets dan „ja, oom”, „nee, oom”, op de talrijke vragen die ik haar deed. Ze viel mij wat haar uiterlijk betreft overigens wel mee: ze had voor haar leeftijd dik lang haar, een paar mooie oogen, die heeft ze van onze familie, en een wipneus. Die wipneus heeft ze van haars vaders kant. Ik vind dat ze op die erfenis niet grootsch behoeft te zijn; doch overigens had ik niets tegen haar.

Doch laat ik mijn verhaal vervolgen:

Ik heb je al verteld van kapitein Vermaas, is 't niet? De oude schavuit doet niets dan kaartspelen en jagen. Ik had nog geen drie weken kennis gemaakt met mevrouw Kroon of ik had al doorzien wat zijn plan was. Hij kwam mij bijna iederen dag, te pas of te onpas, bezoeken en had telkens een of andere uitvlucht gereed. Het was natuurlijk alles

is dus aan een verkeerd adres.” Als hij maar de minste hersens gehad had, zou hij de ironische beteekenis van het woord „hofmakerij” begrepen hebben. Hij nam mijn woorden echter op als een compliment.

„Ja, ja, je hebt gelijk,” lachte hij. „Kindlief, je bent volkomen veilig bij mij. Een ander is je al voor geweest. Mijn liefdevol hart is al weggeschonken, niet waar, Karelsen.”

Op dit oogenblik verloor ik mijn geduld haast.

„Het zal de vraag zijn, of de zoo onbenullige gift geaccepteerd wordt!” antwoordde ik woedend.

Hij keek mij echter lachend aan; hij is niet vatbaar voor een beleediging! Ach, 'n kerel zonder karakter. Ik liep van ergernis de kamer uit en hiervan maakte hij gebruik om Koba op zijn knie te nemen en haar uit te vragen als een oude baker. O! als ik alles geweten had. Toen ik weer terugkwam, was hij vertrokken.

„Oom Rudolf,” zei Koba. „ik houd heel veel van mijnheer Vermaas. We hebben geheimen met elkander gewisseld.”

„Geheimen?” vroeg ik. „Heeft hij die dan?”

„O, ja, heel veel,” antwoordde zij. „Hij zei hij was verliefd — op zijn leeftijd. Ik zei dat ik dat erg grappig vond voor een ouden man; maar zij is zeker ook oud, is ze niet?”

Je ziet, nu had ze haar tong wel tot haar beschikking. En wat een onderwerp om met zoo'n nesthaak te bespreken. „En wat heb jij hem voor geheimen verteld?” vroeg ik haar.

„O, dat mag ik u niet vertellen, oom,” zei ze. „Ik mag het werkelijk niet. Ik moest het hem stellig beloven. En toen keek hij op zijn horloge, zei „Vaarwel, beste kind!” en ging haastig heen. Hij liep hard en dat voor zoo'n ouden heer.”

Ik drong niet verder bij haar aan. Och, waarvoor ook? Wat konden mij eigenlijk de kinderlijke kletspraatjes over een pop of een soortgelijk gewichtig onderwerp schelen? Ik was dan ook spoedig het geheele gesprek vergeten.

Een uur later sprak ik mijn tuinman en die vertelde mij dat hij den kapitein als een razende had zien wegrijden.

„Of de duivel op z'n hielen zat, m'neer,” zei de man, „reed hij de plaats af.”

Och, het liet mij koud hoe en waar hij heenreed. Ik betrapte me zelfs op den hartgrondigen wensch dat hij naar de hel mocht rijden of den nek breken. Een dwaze wensch, die echter zonderling genoeg bijna in vervulling kwam, want dienzelfden avond hoorde ik dat de kapitein in de nabijheid van mevrouw Kroon's buitengoed een val van het paard gedaan had en bewusteloos het landhuis ingedragen was.

Nu vraag ik den verstandigen lezer, wat hij zou gevoelen als hij zoo'n bericht hoorde. Op mijn woord, de kerel was in staat om zijn heele verdere leven bewusteloos te blijven, alleen om door mevrouw Kroon verzorgd te worden.

„Koba,” zei ik tegen mijn nichtje, „we zullen morgen vroeg naar het buitengoed „Nora” rijden en — ik hoop dat je heel lief tegen mevrouw Kroon wezen zult.”

Ze beloofde me dat. Haar gedachten werden overigens geheel in beslag genomen door het ongeluk dat den kapitein getroffen had.

„Arme man, oom Rudolf,” zei ze. „Is 't niet vreeselijk? En hij was juist van plan om een huwelijksaanzoek te doen. Ik hoop dat het niet ernstig wezen zal.”

Ik kon haar natuurlijk voor haar onschuldige kinderpraat niet terechtwijzen. Het ergerde mij haar op deze wijze over hem te hooren praten, ik zei nochtans niets.

Toen het kind naar bed was, bleef ik nog eenigen tijd over het voorval zitten mijmeren. Ik had geen lust om aan den kapitein vrij spel te geven en mij de bruid door hem te laten afsnoepen, terwijl hij zich daar verplegen liet. Bovendien was ik overtuigd dat hij, zoo'n dikhoofdige kerel, uit een bewusteloosheid zou ontwaken, die mij, bij voorbeeld, tot mijn vaderen verzameld zou hebben. Ik moest dus zoo spoedig mogelijk mevrouw Kroon gaan bezoeken, hoewel ik mijzelf bekennen moest dat de uren, die hij voor had een leelijke handicap voor mij waren.

Na alles nog eens goed overwogen te hebben, besloot ik mevrouw Kroon den volgenden morgen ten huwelijk te vragen.

DE INDISCHE TULBAND.

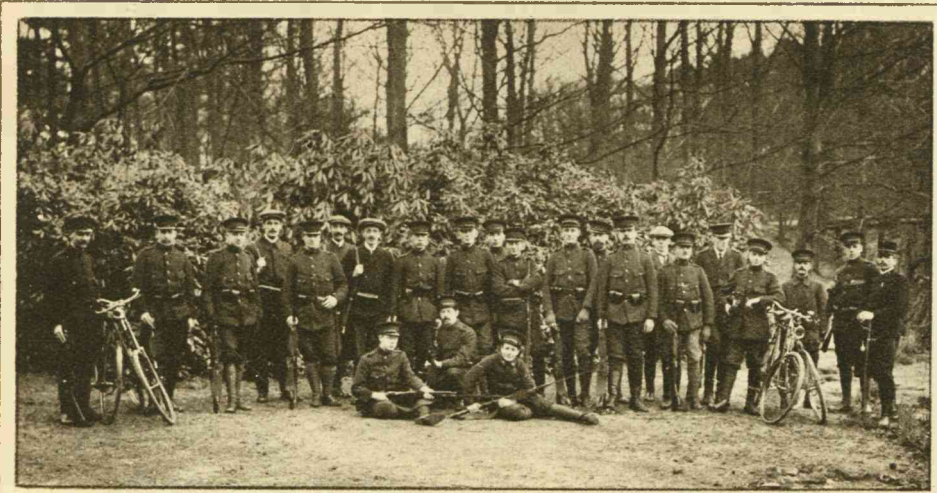
Engelsche modejuffies toonen haar vaderlandslievende gezindheid ook in haar kleding. De Indische tulband maakt op het oogenblik in Londen opgang.

ter wille van mevrouw Kroon en ik had dan ook de grootste moeite mijzelf te weerhouden hem aan te raden zijn anker ergens anders uit te werpen. Het mooiste was dat hij zich verbeeldde, indruk op mijn buurvrouw gemaakt te hebben. Zoo'n ouwe gek! Hij leek minstens tien jaar ouder dan ik met zijn grijs haar en baard. Neen, dan zie ik er geconserveerder uit, ik heb geen enkel grijs haartje, het mijne is bruin, dat is te zeggen op zij, want bovenop is mijn kruin spiegelglad; dat is geleerd. Wat voorts Vermaas' hersens betreft, hm, daarover zal ik maar zwijgen; dat kan ik je wel vertellen, dat ons beider verstand staat in omgekeerde evenredigheid met onzen haardos.

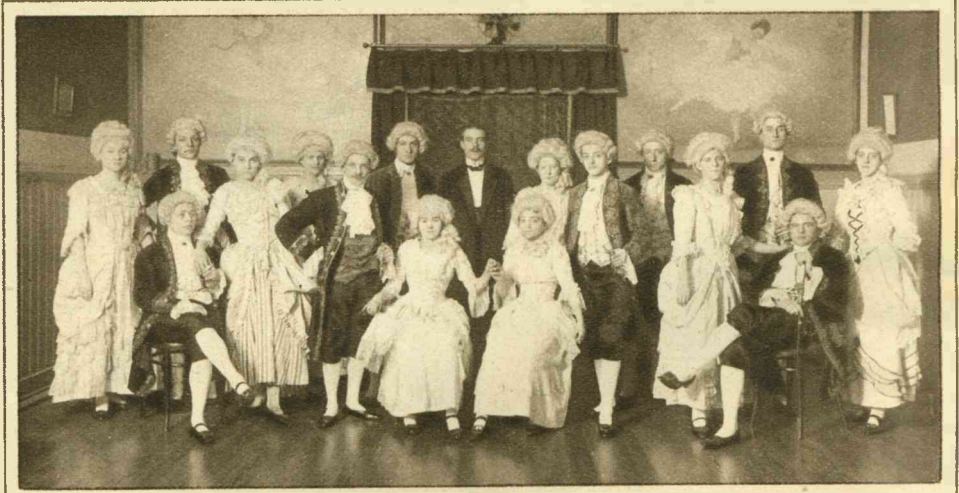
Toen hij mijn nichtje Koba voor het eerst zag, riep hij met zijn bromstem: „Ho, ho, we zullen gauw goeie vrienden worden!” Hij gaf mijn nichtje een arm en ging met haar naar de eetzaal. Hij verveelde mij met de vele vragen die hij het kind deed. In tien minuten wist hij dat ze op de gewone lagere school was, dat haar moeder maar een dagmeisje hield en tal van andere dingen. Wat 'n impertinente vent.

Toen hij evenwel aan haar vroeg, waarom zij zoo onverwacht naar Beek gekomen was, snoerde ze hem den mond met een gepast antwoord.

„Dat is een geheim,” zei ze met een kleur op de wangen. „Mooi!” riep ik uit, niet zonder leedvermaak. „Ze is niet gewend om met vreemden om te gaan. Uw hofmakerij

AFD. WIELRIJDERS V. D. VRIJWILLIGEN LANDSTORM TE HILVERSUM. Dit korps onder bevel van Kapt. v. d. Bergh, telt verscheidene belangrijke personen onder zijn gelederen. O.a. Jhr. Jan Feith, de bekende schrijver; Henri v. Boven, de belletrist, verder vele studenten enz.

KUNSTAVOND TEN BATE VAN HET STEUNCOMITÉ 1914.

op Zaterdag 19 December in de Zalen van het Schilderkundig genootschap „Pulchri Studio” den Haag. Deze avond was georganiseerd door den dansleeraar Gérard J. v. d. Mark. Zeer keurig werden de verschillende dansen, door voornoemden leeraar saamgesteld en ingestudeerd, uitgevoerd: o.a. Prinsen Menuet, waarvan hierboven een foto.